

พาไปเปิดโลกทัศน์ในโรงเรียนของเธอ
พร้อมกับมิตรภาพของเพื่อนที่เลวต้องสงสัย!

Evil Twin พี่น้องร้าย ล่อหัวใจ ให้ หลงรัก

S_husky เขียน

Jamsai Love Series

Evil Twin พันธะร้าย ล่อหัวใจให้หลงรัก

S_husky เขียน

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-0586-6

ภาพประกอบ เพียงพิชญ์ ศาสตร์ศติ (vic)

ภาพการ์ตูนท้ายเล่ม กนกฉัตร ทองบำรุง

จัดพิมพ์โดย

บริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4848

อีเมล editor@jamsai.com

เว็บไซต์ www.jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรนต์

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

ทักทาย

เคยคิดกันเล่นๆ มั้ยคะว่าถ้าหากวันหนึ่งได้เจอคนที่หน้าเหมือนเราอย่างกับแพะ เอ๊ย ม้า เอ๊ย แกะ เอ๊ย ถูกแล้ว แฮะๆ เพื่อนๆ จะรู้สึกยังไงกันบ้างคะแน่นอนว่ามยองนังจะต้องอุทานเสียงดังว่า... อี้ยยะ ใครนะ ทำไมสวยจัง! >///
ทั้งนี้ทั้งนั้นเค้าว่ามันก็มีเปอร์เซ็นต์ที่นั่นจะเป็นไปได้อยู่น้า แต่คนคนนั้นหน้าไม่เหมือนเราเต๊ะๆ หรอก อาจจะแค่หน้าคล้ายๆ ก็ได้ ทว่าถ้าใครบังเอิญไปเจอคนที่หน้าเหมือนกันเต๊ะเข้าให้ละก็ มยองนังว่ามันก็แอบน่าตกใจไม่ใช่หน่อยเลยละ O_O

'Evil Twin พันธะร้าย ล่อหัวใจให้หลงรัก' คือผลงานของนักเขียนหน้าใหม่นามปากกาสุดแสนน่ารักว่า S_husky ที่ได้ยกประเด็นของฝาแฝดมาถ่ายทอดเป็นเรื่องราวแฟนตาซีสุดลุ้นระทึก โดยเล่าเรื่องราวผ่านตัวละครนางเอกที่อยู่ๆ ก็ได้เจอคนหน้าเหมือนตัวเองชนิดที่ทำเอาเธอสงสัยเลยว่าเธอมีฝาแฝดที่หายไปหรือเปล่า -*-แน่นอนว่าปริศนาถูกไขกระจ่างโดยเร็วพลัน เมื่อเธอได้พบกับชายหนุ่มปริศนาที่โผล่มาเตือนให้เธอระวังตัวว่าจะถูกฝาแฝดปีศาจมาขโมยร่างไป พอเธอรู้เข้าก็ยิ่งหวาดระแวงใหญ่เลยนะสิ

ใครจะคาดคิดล่ะคะว่าคนหน้าเหมือนกันที่ได้เจอนั้นจะไม่ใช่คน! งานนี้มาช่วยกันลุ้นตึกว่าคะว่าเธอจะรอดพ้นจากสถานการณ์สุดอันตรายนี้ไปได้หรือไม่!
>O<

ด้วยไมตรีจิต

สวณ้อยมยองนัง

สำนักพิมพ์แจ่มใส

นักเขียน

บรู๊ววว~ ก่อนอื่นขอหอม เอ๊ย ขอกล่าวทักทายพ่อแม่พี่น้องที่กำลังหยิบ
 นิยายเล่มนี้ขึ้นมาอ่าน นักเขียนคนนี้มีนามปากกาจากสายพันธุ์หมาว่า S_husky
 (เอสฮัสกี้ พยายามย่อจากไซบีเรียนฮัสกี้อะ --;;) เพิ่งจะเข้ามาอยู่ในรั้วแจ่มใส
 หมดๆ หลายคนอาจจะยังไม่คุ้นเคย แต่ไม่เป็นไร ต่อไปเราก็จะได้เจอกันบ่อยๆ
 แน่นอน (ใครอยากเจอกับหล่อนอะ!) เรื่องนี้มีข้อมูลของปีศาจในตำนานเล็กน้อย
 แต่นักอ่านที่น่ารักทุกคนไม่ต้องกลัวไปคะ เพราะเอสฮัสกี้ได้ทำตำนานของปีศาจ
 ที่กล่าวถึงปนปีหมดแล้ว ฮ่าๆๆ สุดท้ายที่ลืมไม่ได้เด็ดขาด ต้องขอขอบคุณรั้ว
 แจ่มใสสี่ลัมที่ทำให้นิยายเรื่องนี้ออกมาเป็นเล่ม ขอขอบคุณคุณแม่และครอบครัว
 รวมถึงเพื่อนๆ ที่น่ารักที่คอยให้กำลังใจเสมอมา ขอขอบคุณทุกคนที่ซื้อหนังสือ
 เล่มนี้กลับบ้านและทุกคนที่นั่งอ่านตามหิลิบเล็กๆ ในร้าน ยังไงก็ฝากติดตาม
 ผลงานต่อไปด้วยนะคะ เข้าไปติชมได้ที่ my.dek-d.com/april_art เข้าไปที่นี้
 จะได้รับการติดต่อครบทุกช่องทางเลยจ้า ><!

S_husky

จิ๋ม

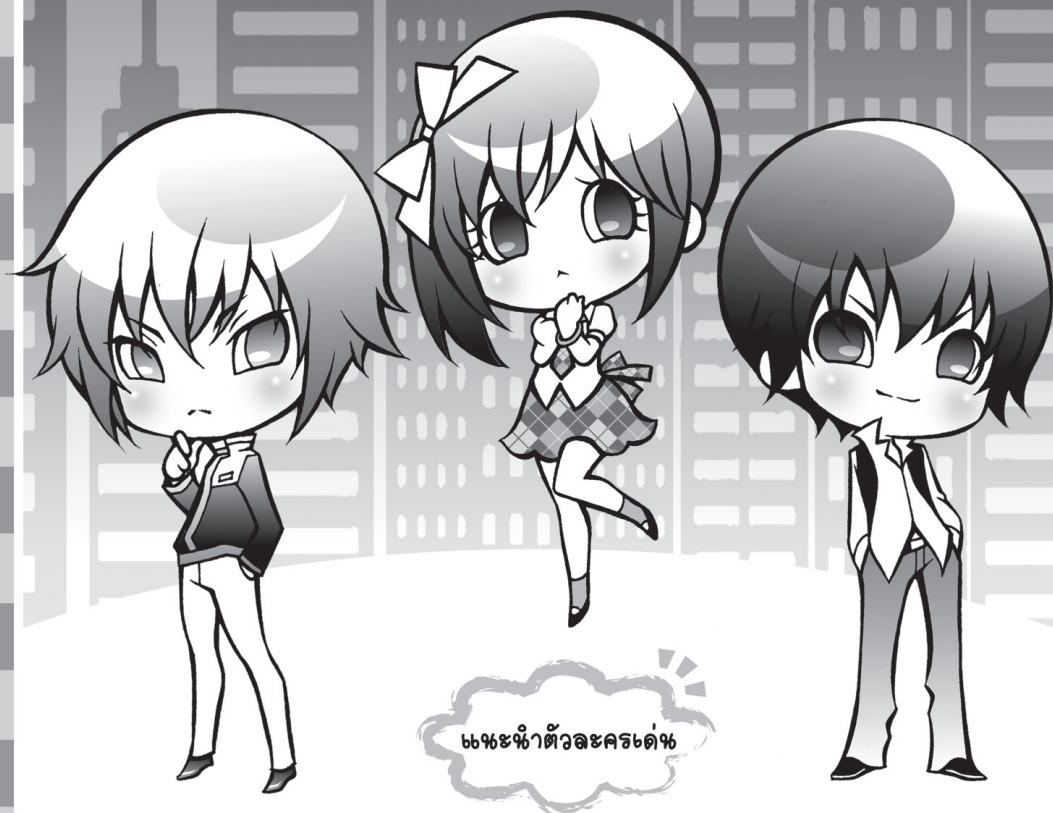
หลงใหล
การเล่นหมากรุก
ฝีมือขั้นเทพ
ทำงานให้กับ
องค์กรวิงซ์
ที่ต้องทำหน้าที่...

ลูบปง

สาวน้อยที่ตกเป็นเหยื่อ
ของดอปเพลแกงเกอร์
เธอไม่รู้ด้วยซ้ำว่า
สองหนุ่มที่ปรากฏตัว
มาช่วยเหลือ
ใครกันแน่ที่พูดจริง

อชิค

ความสามารถรอบด้าน
อารมณ์ฉุนๆ ลงๆ จนน่าตกใจ
ทำงานอยู่ในองค์กรที่เป็น
ปรปักษ์กับองค์กรวิงซ์
มีหน้าที่...

บทนำ

ดอปเพลแกงเกอร์ (Doppelganger)

Doppel มีความหมายเดียวกับคำว่า Double ในภาษาอังกฤษ หรือแปลได้ว่า 'ซ้ำสอง' ส่วนคำว่า Ganger หมายถึง Goer มีคำเรียกอีกอย่างว่า Evil twin (แฝดปีศาจ) หรือ Bilocation (การปรากฏตนในสองสถานที่) ซึ่งมีที่มาจากเรื่องเล่าขานพื้นบ้านของเยอรมัน

นิยามกว้างๆ ของดอปเพลแกงเกอร์กล่าวถึงปรากฏการณ์ที่มีการพบเห็นบุคคลผู้หนึ่งในเวลาเดียวกันแต่ต่างสถานที่ โดยทั่วไปแล้วดอปเพลแกงเกอร์ถือเป็นสัญลักษณ์แห่งความโชคร้าย ความเจ็บป่วย และภัยอันตราย มักจะเกิดขึ้นถ้าหากได้พบเห็น

ดอปเพลแกงเกอร์เป็นคำที่ใช้เรียกกรณีที่มีมนุษย์คนหนึ่งได้ปรากฏตัวตนเพิ่มขึ้นมาจากเดิมอีกคนหนึ่งซึ่งจะมีลักษณะภายนอกเหมือนกันทุกประการ

ตามเรื่องราวที่เล่าขานกันมา ดอปเพลแกงเกอร์นั้นจะไม่มีเงาของตัวเอง รวมทั้งไม่มีภาพสะท้อนบนกระจกหรือผิวน้ำ มันอาจจะให้คำแนะนำอะไรบางอย่างกับบุคคลต้นแบบของมันด้วยเจตนาร้ายซึ่งยุ่งยากให้

เกิดความเข้าใจผิดต่างๆ

แต่ก็ยังมีอีกหลายความเชื่อเกี่ยวกับเจ้าดอพลเพลแกเกอร์

บ้างก็ว่า...ดอพลเพลแกเกอร์เป็นปีศาจ

บ้างก็ว่า...ดอพลเพลแกเกอร์เป็นเงาของเรา

บ้างก็ว่า...ใครที่เห็นดอพลเพลแกเกอร์ตัวเองแล้วต้องตาย

บ้างก็ว่า...ดอพลเพลแกเกอร์จะคอยอยู่ข้างหลังเรา แล้วฆ่าเราทั้งยามที่จิตใจเราอ่อนแอ

บ้างก็ว่า...ดอพลเพลแกเกอร์จะสวมรอยเป็นเราหลังจากที่ฆ่าเราทิ้ง

'หิ...คุณเชื่อแบบนั้นจริงๆ เหรอ ไม่หรอก ดอพลเพลแกเกอร์ไม่ได้จะฆ่าคุณสักหน่อย'

'...'

'เขาก็แค่...จะ 'แย่ง' ร่างกายของคุณมาใช้ก็เท่านั้นเอง'

1

ดอพลเพลแกเกอร์

(HUMAN TWIN)

5.45 P.M. ที่โรงเรียน

"ฉันขอคำนี้!"

หลังจากที่นั่งรอจังหวะดีๆ ฟังเพื่อนๆ ในห้องเรียนคนอื่นเสนอความคิดเห็นกันอย่างสนุกสนานมานานพอสมควร ในที่สุดก็ถึงเวลาอันสมควรที่ฉันจะคัดค้านเรื่องบางเรื่องที่คิดว่ามันไม่สมควรให้เกิดขึ้นในห้องเรียน มีอย่างขวาดันยกตรงชี้ขึ้นฟ้า สองขายื่นขึ้นจากเก้าอี้แสดงถึงความตั้งใจร้อยเปอร์เซ็นต์เต็มของยัยลูแปงคนนี้!

ใครจะตกลงกันยังก็ได้ แต่ว่าฉันทนไม่ได้อยู่แค่นี้เรื่องเดียว เรื่องเดียวเท่านั้น!

"ทำไมจะต้องให้ฉันเล่นบทจูเลียตด้วย TAT"

นี่แหละปัญหาร้ายแรงที่ฉันเห็นว่ามันควรจะต้องได้รับการแก้ไข
"ก็ทุกคนเขาลงมติเป็นเอกฉันท์แล้วว่าลูแปงเหมาะสมที่สุด" ม็อค
หัวหน้าห้องเป็นคนอธิบาย เพื่อนคนอื่นที่นั่งอยู่ใกล้ๆ ก็พลอยพยักหน้า
เห็นด้วย

"ฉันเหมาะสมตรงไหนกัน" ฉันเบิกปากไม่เห็นด้วยอย่างแรง
อะไรคือคำว่าเหมาะสมกัน ทุกคนลองหลับตาแล้วนึกภาพฉันตอน
สวมกระโปรงบานฉ่ำสีชมพูแปร้นเรียวอยู่บนเวที พุดจาติๆ ชัดๆ แถม
ยังลัมเพราะใส่ส้นสูงลิ โอ๊ย แค่นี้ก็ขายหน้าประเทศชาติแล้ว

ละครละครแสดงงานวัฒนธรรมผีบ้าอะไรฉันไม่อยากจะเล่นทั้งนั้นแหละ
ปีที่แล้วฉันยังไปนั่งขายตัวหน้าโรงเรียนอยู่เลย ปีนี้ก็ปล่อยฉันไปที่ชอบๆ
เถอะนะ

"ก็เพื่อนๆ เลือกแล้วนี่นา หรือเธอจะไม่เคารพในความคิดของเพื่อน
'ทั้งห้อง' ละลูแปง" ม็อคเลิกคิ้วแถมยังเน้นคำว่า 'ทั้งห้อง' อย่างชัดเจน

"กะ...ก็เหม..." เถียงไม่ออก

"รับบทนี้ไปซะ ทุกคนเขาเลือกเธอแล้ว --"

เมื่อผนวกคำพูดของม็อคและสายตาของสมาชิกร่วมห้องเข้าด้วยกัน
แล้ว มันก็เหมือนจะบอกฉันว่า 'รับบทนี้ไปซะ ไม่งั้นทุกคนเล่นเธอและแ่
นังลูแปง!!'

"ฉันเล่นละครไม่เป็นนี่นา" ฉันอ่อนพลงทำตาใสเป็นลูกแมวน้อยใส
ม็อค แต่ลูกแมวน้อยก็ต้องหงอกกลับมาเมื่อเจอพลังสายตาฟ้าพิฆาตฟาดใส
เข้าให้ สุดท้ายฉันเลยต้องโบกธงขาวยอมรับไปอย่างไม่มีข้อกังขา

"เฮ้อ เล่นก็ได้ แล้วใครเล่นเป็นโรมิโอ"

ละครในงานวัฒนธรรมโรงเรียนทุกปี ฉันแทบไม่เคยเข้าดู แถมยัง
เก็บไปนินทาตอนที่พวกนั้นเล่นไม่ดีอีกต่างหาก ไม่นึกไม่ฝันว่าจะต้องมา
ใช้กรรมเล่นเป็นนางเอกเองแบบนี้ นินทาใครไว้เข้าตัวเร็วจริงว้อย

"โรมิโอเธอ" ม็อคทวนคำพลางมองเอกสารในมือ "รู้สึกจะเป็นพวก
ทับหนึ่งนะ"

"ฮา! ว่าไงนะ" ฉันทำตาโต ลูกพรอดพรอดไปดึงเอกสารในมือม็อค

มาดูกับตาตัวเอง "ไหนๆ รายชื่อนักแสดง"

"รายชื่อนักแสดงคนอื่น ๆ ยังไม่มา เลยไม่รู้ว่าใครเป็นตัวอะไรบ้าง"

"หมายถึงตำแหน่งตัวละครที่มันว่างๆ อยู่นี่นะเธอ" ฉันทิ่มเข้าไปในเอกสารชี้ให้เห็นถึงรายชื่อตัวละครตัวอื่นๆ ที่ยังไม่มีชื่อนักแสดงเขียนต่อท้าย

"อืม นั่นแหละตัวละครที่พวกทับหนึ่งจะเล่นกัน" พยักหน้า

โอ้ย จะตื่นตาย เล่นละครปีแรกก็ช่วยได้ไปเล่นกับพวกต่างห้องอีก นี่ฉันไม่รู้จำใครสักคนเลยนะ ขึ้นเล่นห่วยแตกพวกได้เก็บเอาไปนินทาแหงๆ

อยากโดดผามออีแดงตายจริงเว้ย!

"นี่ แล้วทำไมต้องเล่นกับพวกห้องอื่นด้วยล่ะม๊อค เล่นแต่ห้องเราก็ได้ พวกเราเล่นกันเองเถอะนะ" ฉันทะแวนขอร้องไห้ม๊อคเปลี่ยนใจ เล่นกับพวกห้องเดียวกันฉันก็ยังไม่เกร็งเท่าไรหรอก ถ้าเล่นแย่น้อยมันก็ยังเป็นแค่ตลกผีๆ ให้คนในห้องมันแซวเล่นก็เท่านั้นล่ะ

"ไม่ได้หรอก"

แะะ!

"ปีนี้ฉันกับมิลค์อยากให้มันออกมาอสังการหน่อยเลยตัดสินใจว่าจะเล่นรวมห้องเรากับห้องทับหนึ่ง"

มิลค์ที่ว่าก็คือน้องสาวฝาแฝดของม๊อค แถมยังเป็นหัวหน้าห้องทับหนึ่งอีกต่างหาก นอกจากจะหน้าเหมือนกันแล้ว นิสัยก็ยังเผด็จการพอกันอีกด้วย

"พรุ่งนี้มิลค์จะมาประกาศรายชื่อตัวละครที่เหลือแล้วก็จะลองซ้อมบทง่ายๆ ดูก่อน นัดหลังเลิกเรียนนะ" บอกฉันเสร็จม๊อคก็หันไปตะโกนย้ำกับเพื่อนๆ "ทุกคน พรุ่งนี้นัดกันหลังเลิกเรียนน้า!!"

"รับทราบบบ"

อีก! พรุ่งนี้ฉันจะป่วย ไม่มาโรงเรียนเด็ดขาด

ฉันหิวถึงพุงพุงพะรังเต็มสองมือออกจากซูเปอร์มาร์เก็ต เหตุเพราะวันนี้ปะป๊ากับหม่าม้าฉันไม่ยอมออกไปทำมาหากินอะไรเหมือนพ่อแม่คนอื่นเขา --^ อยู่บ้านเฉยๆ ทั้งวันก็เอาแต่นั่งรื้อของกินในตู้เย็นจนหมด

ลำบากลูกสาวคนเดียวอย่างฉันต้องไปหาซื้อเสบียงเข้าบ้านเป็นกระสอบ
อย่างกับจะเอาไปช่วยเหลือผู้ประสบภัยน้ำท่วม

เฮ้อ แล้วของแต่ละอย่างที่ทำให้ซื้อให้ว่าจะเบาๆ ข้าวสารสามถุง ผลไม้
กระป๋องสิบกระป๋อง ผักนับสิบ บะหมี่กึ่งสำเร็จรูปนับสิบ กว่าจะเดินจาก
ซูเปอร์มาร์เก็ตมาขึ้นตรงทางม้าลายได้มันไม่ใช่่ง่ายๆ เลยนะ กล้ามฉันขึ้น
เท่ากล้ามเนื้อแล้วมั้งเนี่ย ☹

แถมช่วงเย็นยังเป็นช่วงที่คนพลุกพล่านที่สุด นักเรียนเลิกเรียน พวก
ผู้ใหญ่เลิกงาน รถก็เยอะ รถเมล์ก็เต็ม รออีกสักแปดชาติแล้วกันกว่าฉัน
จะได้ขึ้นรถกลับบ้านสบายๆ นะนะ =_ =^

ฉันวางข้าวของในมือลงกับพื้นเรียบฟุตบอลทางสะดวกมือตัวเองไป
มาในอากาศแก้อាកการเมื่อมารับประทานระหว่างรอให้สัญญาณไฟข้ามถนน
สีแดงเปลี่ยนเป็นสีเขียว

ติก ติก...

ถึงถนนจะว่างแต่ไฟข้ามถนนก็ยังแดงอยู่ ไม่รู้ยัยบ้าที่ไหนดันทำตัว
ไม่เคารพกฎหมายเดินอ้อยอิ่งข้ามถนนไปเฉยเลย ใส่เครื่องแบบเดียวกับ
ฉันอีกด้วย แถมยังมัดผมทรงหางม้าเลียนแบบฉันอีกต่างหาก

หันหน้ามาดิสะหล่อน อยากเห็นหน้าจริงๆ ยัยผู้หญิงมั่งง่าย ไม่สนใจ
กฎหมายมันหน้าตาเป็นยังไง

อะ! อย่างกับสั่งได้เลยแฮะ พอยัยนั้นเดินไปได้แค่ครึ่งเดียวอยู่ๆ ก็หัน
หน้ามาซ้ำๆ รวากับรู้ความคิดของฉัน ใบหน้าขาวใสเนียนแดง หน้ารูปไข่
จมูกถึงจะไม่โด่งสูงแต่ก็เป็นสันเล็กๆ น่ารัก ตาเรียวบ่งบอกถึงเชื้อชาติจีน
ที่ผสมอยู่ในตัว ผมยาวดำลึบเงางามปลิวไปตามแรงลม ริมฝีปากเหี่ยดยิ้ม
ออกมาอย่างเย้ยหยัน

เฮ้ย ○_○

เฮ้ยย ○()○

เฮ้ยยย ○○○ นั่นมันหน้าฉันนี่!!

พี่สาวเหรอก หรือน้องสาวที่หายตัวไปเมื่อสิบเจ็ดปีก่อน ไม่นะ! ไหน
ปากกับม้าบอกว่ามีฉันคนเดียวไง หรือเข้าใจว่าแฝดของฉันอีกคนตายไปแล้ว

เลยคิดว่ามีฉันแค่คนเดียว

โธ้ย ไม่รู้อะ จะบอกวามองผิดก็ไม่ใช่นะ หน้าออกจะเหมือนกันราวกับ
คนเดียวกันชะขนาดนั้น ต้องโทรไปถามสองคนนั้นให้รู้เรื่อง

ฉันตอบตามตัวสาละวณกับการหาโทรศัพท์มือถือ ไอ้ชุดบ้า! ใครเขา
สั่งเขาสอนให้มีกระเป๋ายะแบบนี้เนี่ย!

บรินน

รถแล่นมาด้วยความเร็ว เป็นจังหวะเดียวกับที่ฉันหยิบโทรศัพท์มือถือ
ขึ้นมาพอดี พอเงยหน้าไปมองยัยฝาแฝดที่สาบสูญก็เห็นยังยืนนิ่งอยู่กลางถนน
ไม่ยอมกระดุกกระดิกไปไหนราวกับหุ่นขี้ผึ้งในพิพิธภัณฑ์

จะบ้าหรือไง รถกำลังจะมานะ รีบข้ามไปอีกฝั่งเร็วๆ สิ!!

"..."

โธ้ย ยัยบ้านั่นอัมพาตกินหรือไงเนี่ยย ยัย หรือว่าจะฆ่าตัวตาย
ไม่ละ ฆ่าตัวตายมันเป็นบาปมหันต์เลยนะเพ้ย เคยเรียนมั๊ย
พระพุทธศาสนานะ ทำไงดี? ยัยนั่นไม่ยอมขยับตัวเลยสักนิด

โอย อยู่เฉยไม่ได้แล้ว!

ฉันหลับหูหลับตาใส่เกียร์น้องหมาวิ่งปรี๊ดออกมาจากที่เดิม เป็นญาติ
กันจริงไม่จริงไม่รู้ ยิ่งเงยหน้าขึ้นก็ไม่ยอมให้ใครมาฆ่าตัวตายกลายเป็นศพ
และติดตามฉันหรอกน่า

ยิ่งหน้าเหมือนกันด้วย ทุกคนจะได้พานเข้าใจว่าฉันตายพอดี

"นี่เธอ!!"

ฉันยื่นมือไปจับแขนยัยนั่น ตั้งใจลากกลับเข้าฝั่ง แต่ทว่า...

วูบ~

มะ...มือฉัน ผ่านตัวยัยนั่นไปเฉยเลย ○_○

เอ๊ยดดด!!

"กรี๊ดดดดดด" ฉันร้องออกมาอย่างตกใจ รถพุ่งมาด้วยความเร็วสูง
เหยียบเบรกในระยะกระชั้นชิด เสียงดังตึงหูจนฉันตกใจล้มลง

"นั่งหนอยากตายหรือไง!!"

เจ้าของรถเลื่อนกระจกลงพลางยื่นหน้าออกมาบ่นฉันเสียงดัง ทำเอา

คนที่ยืนตรงฟุตบอลทั้งสองข้างหันมามองเป็นตาเดียวกัน หัวใจฉันทันอย่าง
แรงรากับมีใบพัดหมุนอยู่นอก ใจตกใจก็ตกใจอยู่นะ แต่ถ้าเทียบกับ...

"...หี"

เสียงหัวเราะในลำคอของฝาแฝดลำตัวโปร่งแสงทำเอาขนแขนคัน
สแตนดาร์ดพลัส รู้สึกว่าขนหัวเริ่มลุกขึ้นมานิดๆ แล้วด้วย

ฉันหันไปมองภาพนั้นก่อนที่เธอจะเลื่อนรางหายไปอย่างช้าๆ

เวอร์ละ ผะ...ผีหลอก!!

"ป้า! ม้า!"

สวดมนต์มันทุกคาถากว่าจะนั่งรถมาถึงหน้าบ้าน พอเห็นแสงไฟใน
บ้านฉันก็รีบเปิดประตูโยนของที่ซื้อมาไว้ที่พื้น กระโจนเข้าไปหาคู่สามีภรรยา
ที่นั่งดูทีวีอยู่ที่ห้องโถงโดยไม่สนใจสภาพลูกสาวคนนี้แม้แต่นิดเดียว บอก
ได้คำเดียวตอนนั้นลูบแปรงหลอนอย่างแรงพระเจ้าค่ะ TOT

"มีอะไร เสียงดังมาแต่ไกลเชียว เอ้าๆ ใจเย็นๆ หายใจลึกๆ ค่อยๆ
พูดก็ได้" ม้าตบหลังฉันเบาๆ เมื่อเห็นฉันทำท่าทางกระวนกระวาย

"ป้า ม้ามีลูบแปรงคนเดียวใช่ไหม"

"หืม? ถ้ามอะไรแปลกๆ หรือว่าไปเจอผู้หญิงที่ไหนบอกมาว่าเป็น
พี่น้องคนละพ่อละ" ม้าเลิกคิ้วถาม เล่นเอาป้าที่นั่งอยู่ใกล้ๆ สะดุ้งเฮือก

"เปล่า ม้าแน่ใจนะว่าไม่ได้มีลูกสาวฝาแฝด"

"จะไปมีได้ไง ม้าคลอดออกมาคนเดียวจริงๆ ไม่เชื่อถามป้าดูสิ จริง
มั๊ยป้า" ม้าหันไปสะกิดถามป้า ป้าก็พยักหน้ายืนยันให้ทีหนึ่ง แต่แค่นั้น
มันก็ยังไม่พอสำหรับฉันอยู่ดี

"...ไม่ใช่ว่าคลอดออกมาสองคน แล้วตายไปคนหนึ่งหรอคะ"

"เอ๊ะ ลูบแปรงนี่ยังงั้น" ม้าตีไหล่ฉันทีหนึ่งแล้วทำเสียงเซียวใส "ดา
หนอยชิป้า พูดจาไม่รู้เรื่องจริงๆ เลยเด็กคนนี่!"

"คุณใจเย็น ลูบแปรงมานี่มา" พอป้าก้มมือเรียก ฉันเลยย้ายก้นจาก
หมาม้าใจยักษ์ไปนั่งข้างปะป๊าผู้แสนใจดีแทน "วันที่ลูบแปรงเกิดป้ายังถ่ายวิดีโอ
ไว้อยู่เลย ไม่เชื่อไปค้นตรงชั้นซีดีในห้องป้าสิ ป้าเก็บไว้อยู่นะ"

"อา...เดี๋ยวลูแบ่งไปดูแล้วกัน" ฉันทักหน้ารับ

ยีนยันขนาดนี้แสดงว่านั่นต้องไม่ใช่วิญญาณผีแผดฉันแน่นอน ถ้าไม่ใช่แล้วเป็นอะไรละ จับต้องไม่ได้ หน้าตาก็เหมือนตัวเองอีก ยิ่งนึกฉันก็ยิ่งกลัวนะเนี่ย!

"ไปเจออะไรมา เล่าให้ป้าฟังหน่อยเร็ว"

"..." ฉันทะงัก ก่อนจะตอบป้าอย่างอัตโนมัติ "ไม่มีอะไรหรอก แค่สงสัยนิดหน่อยเองนะป้า"

ไม่เล่าเด็ดขาด ถึงกลัวแค่ไหนขึ้นเล่าไปปะป้ากับหมาม้าได้ว่าฉันบ้าแหงชะะ ปิดเทอมคราวนี้ได้ไปเรียนพิเศษที่ศรีธัญญาแน่นอน

"ท่าทางแปลกๆ แะ ไปอาบน้ำพักผ่อนแล้วกันนะ เดี่ยวป้าเอาข้าวขึ้นไปให้" ป้าลูบหัวฉันเบาๆ ก่อนจะกลับไปสนใจทีวีต่อ

ฉันเองก็แอบลอบถอนหายใจนิดๆ ก่อนจะเดินขึ้นไปชั้นสองของบ้านเพื่อกลับเข้าห้องของตัวเองแต่โดยดี

เคยมีคนบอกว่าถ้าเรียนหนักมากๆ จะทำให้เห็นภาพหลอน =_=_ นั่นก็เป็นหลักฐานแสดงว่าฉันเรียนหนักมากสินะ ต่อไปฉันจะไม่ตั้งใจเรียนมันอีกแล้ว สาบาน!

ฮ้า~ สบายจัง

พออาบน้ำแล้วค่อยรู้สึกดีขึ้นมานะ สบายตัวขึ้นเยอะ คืนนี้ฉันจะสวดมนต์ นั่งสมาธิเอาไว้จิตมันสงบผ่องแผ้ว ซึ่งในรสพระธรรมไปเลย คราวนี้จะได้ไม่ต้องเห็นอะไรพิลึกๆ อีก

เออละ! แต่งตัวเสร็จแล้วต่อไปก็ต้องเช็ดผมให้แห้งก่อนนอน

ฉันหยิบผ้าขนหนูสีชมพูที่พาดอยู่ตรงบ่าขึ้นมาเช็ดผมตัวเองพลางเดินตรงไปที่โต๊ะเครื่องแป้ง ส่องกระจกสำรวจสภาพตัวเองก่อนนอนเล็กน้อย ช่วงนั้นอนดึก สภาพโทรมลงไปเยอะเลยแฮะ ตาฉันโบ๋อย่างกับชะนีในป่าละเมาะเลยเนาะ ไม่ได้แล้วๆ ฉันต้องลงไปเอาแสงสว่างมาโปะโดยด่วนปัก!!

พอหมุนตัวกลับหลัง จมูกน้อยๆ ของฉันก็ชนเข้ากับอะไรบางอย่าง

ที่อยู่ด้านหลังทันที

เฮือก O_O!!

ฉันเบิกตาโตกว่าเดิมสิบเท่า เมื่อหันไปจะเจอเข้ากับผู้ชายร่างสูงโปร่ง เรือนผมสีดำประกายม่วง หน้าเนียนละเอียด ไม่มีริ้วรอยสะดุดเลยแม้แต่หยักดวงตาเรียวเหมือนกับเหยี่ยวนั้นดูลึกกลับ ฉันใจสั่นอย่างแรงราวกับโดนทอร์นาโดถล่ม

เขาเป็นใครกันนนน!!

"กะ... อู้!!" ไม่ทันได้แม้แต่จะแผดเสียงอะไรมือใหญ่ก็พุ่งมาปิดปากฉันอย่างรวดเร็ว เสียงกรีดที่พยายามส่งสัญญาณขอความช่วยเหลือกลายเป็นเสียงอู้อี้ๆ ไปโดยปริยาย

"...อือออ" ฉันตื่นเป็นปลากกระต๊อชาน้ำ พยายามรวบรวมแรงทั้งหมด ผลักตรงอกไอ้โจรหน้าหล่อออกแต่ก็ไม่ได้ผล รู้สึกเหมือนกำลังเอามือดันผนังห้องนอนตัวเองยังงัยยังงั้น

โอย ให้ตายเหอะ มันป็นเข้ามาในห้องฉันตอนไหน ทำไมฉันไม่รู้สักตัวเลยสักนิด!

ฉันตื่นพลาจันไอ้โจรนั้นต้องผลักฉันลงนอนแผ่ที่เตียง ในวินาทีเดียวกันนั่นเองเขาก็ขึ้นมาร่อมร่างพลางจับมือฉันทั้งสองข้างตรึงไว้กับพื้นราบ

"จะทำอะไรนะ!" ฉันจะล้าละล้ากริบถามอีกฝ่าย ยังไม่ทันพูดอะไรให้รู้เรื่อง โจรเหินกามก็ยื่นมือมาปิดปากฉันอีกรอบ

"เจียบแล้วฟัง..."

ฉันสะบัดหัวอย่างแรงจนมือที่เปิดปากฉันอยู่หลุดออก "อย่าทำอะไรฉันเลยนะ ฉันเป็นลูกสาวคนเดียวของบ้านนี้ ป้าม่าก็สติไม่ค่อยดี นอกจากเรียนฉันยังต้องทำงานหาเงินมาเลี้ยงพวกท่านอีก ถ้านายทำร้ายฉันเท่ากับนายทำร้ายชีวิตที่บริสุทธิ์ผุดผ่องเป็นของโยถึงสามคนเลยนะ TOT!!" ฉันร้องขอชีวิตต่อโจรหน้าหล่อดวงตามคมเข้มตรงหน้า โดยไม่ลืมใส่ไข่ลงไปให้ชีวิตฉันมันน่าสงสารยิ่งขึ้น

ชีวิตรันทตขนาดนี้ ใครไม่สงสารก็ให้มันรู้ไป!

"จั่นเหรอก" โจรบ้ามองหน้าจั่นพลางหัวเราะในลำคอ

"จริงๆ นะ ตอนกลางคืนม้าจั่นชอบละเมอฝันร้องจ๊วอยู่หน้าห้องด้วย

T_T"

"ถ้าจั่นเป็นโจรจริงๆ เธอพูดแบบนี้ฉันก็ไม่ปล่อยเธอเหรอก" เอ๊ะ! หมอนี่ยังไวกันนะ ตัวเองเข้าบ้านคนอื่นแท้ๆ ยังมีหน้ามาบอกว่าไม่ใช่โจรอีก "...อซิค"

"หะ...หา?"

"ชื่อของจั่น"

โจรเดี๋ยวนี้อะไรก็บอกชื่อตัวเองหลังปล้นแล้วหรือเนี่ย แหม ดีจริงๆ จะได้ไม่ต้องไปตามหาตัวให้ลำบาก -*-

"ฉันไม่ได้จะมาปล้นบ้านเธอขอบอกไว้ก่อน อ้อ แล้วก็ไม่ได้จะมาปล้ำเธอด้วย -_-"

"ถ้าจั่นช่วยลูกขึ้นหน่อยได้มั๊ย แบบว่า...หนัก"

อซิคพยักหน้าแล้วค่อยๆ ลูกขึ้นไปจากตัวจั่น จังหวะที่เขากำลังเผลอ จั่นก็ผลักเขาอย่างแรงจนหางยหลังตกเตียงหายลับไปกับตา พอลูกขึ้นจากเตียงได้จั่นก็วิ่งปรี๊ดไปหาประตูห้องในทันใด

แก๊กๆ

เปิดไม่ออก!

"เธอออกไปจากห้องนี้ไม่ได้เหรอก เพราะฉันล็อกไว้จากด้านนอกแล้ว"

อซิคอย่างสามชุก (นรก) เข้ามาใกล้จั่นเรื่อยๆ จั่นใจสั่นระริก เดินตุ้มๆ รวากับไปยืนฟังเพลงอยู่ตรงลำโพง เสรแล้วงัยยลุแปง ปีนี่หมอดูทักว่าดวงซงจะโชคไม่ดี ไม่นึกไม่ฝันว่ามันมาเร็วขนาดนี้ นี่มันยังแค่ต้นปีอยู่เลยนะ

"ฉันจะบอกเธอแค่ครั้งเดียว ถือว่าฉันเตือนในฐานะเพื่อนคนหนึ่ง"

จั่นไม่ยกจะจำได้ว่าเคยมีเพื่อนหน้าตาแบบนี้เคยเลกคนนะ TAT

"เธอ..." อซิคเอามือทั้งสองข้างกั้นจั่นไว้ ก้มหน้าลงมาใกล้จั่นแทบจะหายใจรดหน้าจั่น "...จะถูกขโมยร่าง"

"หา?"

ขณะนี้ลูแปงกำลังเฝ้ารับประทานเจ้าคะ อีตาดซึกเปลี่ยนสถานะตัวเองเร็วมากจากโจรกลายเป็นคนบ้าแล้ว

"มะ...ไม่ต้องกลัว บ้านฉันไม่ได้เปิดร้านตัดเสื้อ ไม่มีหุ่นหรือร่างให้ใครมาขโมยหรอก ฮะๆ ^^;"

"ฉันหมายถึงร่างนี้" นิ้วชี้ซึกจิ้มเบาๆ ตรงกลางหน้าผากฉัน

"หมายถึงร่างกายของฉันนะเหรอ"

"อืม"

โอ้ อีตาดซึกนี่บ้าขนานใหญ่เลย เสียดยหน้าหล่อๆ นั้นจังแะ ดูจากลักษณะการแต่งตัวก็เป็นแจ็กเก็ตหนัง เสื้อกล้ามสีขาวยกกับกางเกงยีนเหมือนผู้ชายทั่วไปนี่นา -*- แล้วฉันจะหาชื่อโรงพยาบาลที่เขารักษาอยู่ได้ที่ไหนล่ะเนี่ย =_^^

"นายบ้าไฉ้มัย"

"ฉันไม่ได้บ้า"

คนบ้ามักบอกว่าตัวเองไม่ได้บ้า คนเม้ามักบอกว่าตัวเองไม่ได้เมา จากการทดลองนางสาวลูแปงสรุปผลออกมาได้ว่า...อีตาดซึกอะไรนี่บ้าจริง

"ฮะๆ ฉันเชื่อนายก็ได้" ฉันพยักหน้าน้อยๆ พลางมุดแขนอซึกออกมา อย่างหันหลังเด็ดขาด! อยู่กับคนบ้าห้ามหันหลัง ลุงหมอเคยบอกฉันจำได้!!

"เธอไม่เชื่อฉัน -_-^ ฉันไม่ได้บ้า ฉันพูดจริงๆ นะ เธอกำลังไม่ปลอดภัย ดอพเพลแกเกอร์จะเอาร่างของเธอ"

"ฟองสบู่เอาร่างฉันไปไม่ได้หรอก"

"ฉันบอกว่าดอพเพลแกเกอร์ไม่ใช่บับเบิล ฉันไม่ได้หมายถึงฟองสบู่ทำไม่ถึงโง่แบบนี้วะ!!"

หน้อย!! เป็นแค่คนบ้าอย่ามาด่าฉันนะ

"นั่นแหละๆ ฉันไม่รู้จักไอ้ดอพฯ อะไรนั่นของนาย"

"คอมพิวเตอร์เธอมีไว้ทำอะไรเนี่ย ถ้ามจริง -_-++"

"เลี้ยงหมู!"

อซึกถอนหายใจ ทำทางพยายามสงบสติตัวเองอยู่ ก็ฉันไม่ได้บ้าแบบ

เขานี้นา จะไปรู้จักของแบบนั้นได้ยังไงกันเล่า!!

"มานี่" อชิคเอื้อมมือมาดึงแขนฉันให้เดินไปส่องกระจกตรงโต๊ะเครื่องแป้ง ในกระจกสะท้อนเงาฉันที่สวมชุดนอนสีชมพูหวานแหวว ทรงผมฟูฟ่องเป็นรังไหมเนื่องจากไม่ได้หวี

อายจังแฮะ --;;

"ดอพเพิลแกงเกอร์ก็เหมือนกับเงาในกระจกของเธอ เธอมีตัวตนสัมผัสได้ มองเห็นได้ แต่เงาในกระจกก็เป็นแค่ภาพไม่มีตัวตน ถึงจะมองเห็นแต่สัมผัสไม่ได้ ทำอะไรไม่ได้"

"นายกำลังจะบอกว่าไอ้แกงเกอร์อะไรนั่นไม่มีตัวตนเหมือนเงาในกระจกใช่ไหม"

"ไม่เชิง แต่ก็ประมาณนั้น"

"แล้วยังไงต่อ -O-"

ฉันว่านานๆ เข้าฉันซักจะอินกับจินตนาการของคนบ้าหน้าตาดีคนนี้ซะแล้วละ --^

"สมมติว่าเธอเป็นดอพเพิลแกงเกอร์ เธอจะพยายามให้ตัวเองมีตัวตน"

"ไม่รู้"

"โง่จริงๆ ด้วยวะ --+ ถ้าฉันเป็นดอพเพิลแกงเกอร์ ฉันก็จะสลบตัวฉันกับมนุษย์ต้นแบบที่มีตัวตนอยู่"

"..." หา?

"ง่ายๆ ดอพเพิลแกงเกอร์จะเอาร่างตัวเองใส่เข้าไปในร่างของมนุษย์ต้นแบบนั้น ส่วนวิญญาณของเจ้าของร่างก็หลุดออกมากลายเป็นภาพมายาแทนดอพเพิลแกงเกอร์ไง"

"มันทำนองเดียวกับผีสิงหรือเปล่า"

"...ก็ใกล้ๆ กัน"

"อ้อ" นึกไม่ถึงว่าฉันจะยืนคุยกับคนบ้าได้เป็นตุเป็นตะขนาดนี้เลย

"ที่ฉันมาหาเธอก็เพราะจะมาเตือนเรื่องนี้แหละ จำไว้ ถ้าไม่อยากกลายเป็นภาพมายาก็ห้ามไปเชื่อใครนอกจากฉัน"

อ้าว ถ้ามีคนบอกฉันว่าไฟไหม้ แล้วมันไหม้จริงๆ แต่ฉันดันไม่เชื่อ

อย่างนี้ฉันไม่โดนไฟคลอกตายก่อนหรือเพ่ --^^

"ได้ๆ ฉันสัญญา ฉันจะไม่เชื่อใครเลย"

แต่ก็นะ... อชิตเขานี่น่า รอให้เล่าเรื่องเสร็จก่อนแล้วค่อยล่อลงไปให้ปากกับม้าจัดการส่งโรงพยาบาลดีกว่า

"ตอนนี้ไม่ต้องเชื่อฉันก็ได้จนกว่าเธอจะเจอผู้หญิงที่หน้าตาเหมือนกับเธอ"

อะไรนะ!

"ผู้หญิงคนนั้นจะทำอะไรบางอย่างให้เธอเข้าไปใกล้ เมื่อเธอจับตัวหล่อน เธอก็จะรู้ว่าร่างนั้นมันสัมผัสไม่ได้ เป็นเพียงแค่ภาพไม่มีตัวตน มันเป็นสัญญาณของการแย่งชิงรับรู้ไว้ซะด้วย"

เขาพูดเหมือนเขาเห็นเลยอะ ใช่แล้ว ใช่จริงๆ ด้วย ฉันเพิ่งเจอยัยเฒ่า นั้นมาเมื่อเย็นนี้เอง ยังจำภาพสุดท้ายของยัยนั้นก่อนจะหายไปติดตาอยู่เลย คิดแล้วก็ขนลุก นั่นนะเหรอตอพเพลแกงเกอร์...

"เดี๋ยวกู นี่นายพูดจริงๆ ไหม้ย"

"แล้วเธอก็คิดว่าฉันพูดเล่นมาตลอดเลยหรือไง"

พยักหน้า "อืม ฉันนึกว่านายบ้าอ่า"

"เวร" อชิตยกมือตบหน้าผาก "เจอแบบนี้ใครก็คิดแบบนี้กันทั้งนั้น เธอกับฉันต้องได้เจอกันบ่อยแน่ ไว้ค่อยๆ ปรับตัวแล้วกัน"

"อะ...อืม"

รู้สึกเชื่อครึ่งไม่เชื่อครึ่งแฮะ เรื่องนี้มันเหลือเชื่อเกินไปสำหรับผู้หญิงที่ยึดติดกับวิทยาศาสตร์แบบฉันนะ

"ไว้วันหลังค่อยคุยกันอีก คินนี่ราตรีสวัสดิ์ รักษาตัวด้วย"

อชิตตบไหล่ฉันเบาๆ ก่อนจะตรงไปที่ระเบียงนอกห้อง วินาทีต่อมาฉันก็พบว่าเขาพุ่งพรวดลงไปจากกระเบื้องชั้นสองของห้องนอนฉัน

"เฮ้ย!!" ฉันรีบโผล่หัวตามออกไปดูสภาพอชิตด้านล่างทันที เขาไม่ใช่จดหมายจากองค์กรลับนะที่ต้องทำลายตัวเองภายในสามวินาทีหลังจากที่อ่านจบ บ้าไปแล้วๆ!

ฉันถอนหายใจโล่งอกเมื่อเห็นอชิตลงไปนั่งคุกเข่าอยู่ที่พื้น เขาหัน

มามองฉันแวบหนึ่งก่อนจะลุกขึ้นแล้วกระโดดข้ามรั้วสีน้ำเงินของบ้านฉันออกไป พรึบตาเดียวเขาก็หายไปในความมืด

ฉันมองตามอชิตไปจนลับตา ไม่รู้สึกเลยว่าตัวตัวเองขมวดแน่นตั้งแต่เมื่อไหร่ ต่อจากนี้ไปชีวิตฉันจะไม่เรียบง่ายเหมือนอย่างที่เคยแล้วสินะ...

2

Mirror Mirror

ช่วงเย็นของวันนี้เป็นอะไรที่ฉันหดหู่มากที่สุดในโลก ไม่อยากให้มันมาถึงเลยด้วยซ้ำ

จะอะไรซะอีกล่ะ ก็ละครเวทีที่ฉัน (ถูกยัดเยียดให้) รับบทจูเลียต กำลังจะเริ่มซ้อมเป็นวันแรกไงล่ะ ให้เอาฉันไปสาบานกับเจ้าแม่ที่ไหนก็ได้ ตั้งแต่เกิดมาฉันยังไม่เคยเล่นละครอะไรเลยสักเรื่อง อ้อ! ไม่สิ เคยเล่นอยู่เรื่องหนึ่งตอน ป.2 ฉันรับบทเป็นพุ่มไม้ พอมันปิดบู๊ฉันก็วิ่งลงจากเวทีไปเลย

เฮ้อ~ แล้วต้องมาเล่นกับพวกห้องอื่นอีก ใครมีหน้ากากเซเลอร์มูนให้ฉันยืมใส่บ้าง รู้สึกอายเหลือเกินที่จะต้องไปยืนสวดอะไรต่อหน้าคนอื่น

"ลูแปง ได้เวลาไปห้องซ้อมแล้ว" ม็อคเคาะโต๊ะเรียกความสนใจ ฉันเงยหน้าขึ้นจากโต๊ะ มองเข้าไปในดวงตาของม็อคเพื่อขอความเมตตา

"ไปเร็วเข้า"

"TAT"

เพื่อนทุกคนเริ่มทยอยเดินออกจากห้องเรียนไปกันเรื่อยๆ ฉันมองตามแผ่นหลังม็อคก่อนจะเก็บของบนโต๊ะสองสามชิ้นใส่กระเป๋าทันที

ไม่ต้องรีบ เพราะฉันไม่มีเพื่อนสนิท แล้วก็คงไม่มีใครคิดจะรอฉันอยู่แล้ว

ช่วงที่ทุกคนกำลังเดินไปที่ห้องซ้อม เพื่อนสนิทเขาก็พูดจาหยอกล้อกันตามประสา ปลอ่ยให้ฉันเดินรั้งท้ายอยู่คนเดียว เป็นเรื่องที่ฉันชินซะยิ่งกว่าชินอีกขอบอก

กุกกักๆ!

จู่ๆ ก็ตื่นไม่ใหญ่ที่ฉันกำลังเดินผ่านก็ตื่นอย่างแรง เพราะไม่มีอะไรให้สนใจอยู่แล้ว ฉันเลยอดงยหน้าขึ้นไปมองที่มาของเสียงไม่ได้

เฮ้ย อชิตนี่นา!

"เป็นอะไรลูแปง"

คนที่อยู่ข้างหน้าฉันหยุดหันมาถาม พอยัยนั้นหยุดเดิน คนอื่นๆ ก็พลอยหยุดเดินแล้วหันมามองทางฉันบ้าง โชคดีที่ตื่นไม่มันใหญ่พอสมควร ใบเคยบังพวกกิ้งก้านจนมืด ถ้าไม่อยู่ได้ตื่นไม่แบบฉันก็ไม่มีใครมองเห็นอชิต

"เอ่อ..." เหล่ตาขึ้นไปมองอชิต เห็นเขาเอานิ้วจิ้มริมฝีปากตัวเองไว้ หมายความว่าไม่ให้ฉันพูดเรื่องที่เห็นเขาสินะ "เปล่าๆ คือพอดีนึกอะไรบางอย่างออกนะ พวกเธอไปก่อนเลยนะ เดี่ยวฉันตามไป ^^;"

"จะหนีกลับบ้านหรือลูแปง" เพื่อนคนหนึ่งหรีดถามอย่างไม่วิไฉจฉันยิ้มจืด ส่ายหน้ารัวๆ "เปล่าๆ ไม่ได้จะหนี ฉันลืมของไว้ใต้โต๊ะ ขอกลับไปเอาแป๊บหนึ่งนะ"

"ชูชุกำลังทำเวรอยู่ที่ห้อง เดี่ยวฉันโทรให้เขาเอามาให้ก็ได้"

"ไม่ๆ คือมันเป็นของสำหรับผู้หญิง ฉันต้องไปเอาเอง เดี่ยวจะได้แวะเข้าห้องน้ำด้วยใจ ^^;;"

"รีบไปรีบมาละ ทุกคนเขารออยู่ที่หอประชุมนะ" ม็อคก้าขับ ฉันเลยยิ้มกว้างพลางทำนิ้วโอเคส่งไปให้เพื่อยืนยันว่าจะไม่หนีเด็ดขาด ม็อคก้ากับคนอื่นๆ ถึงจะยอมเดินห่างออกไป

พอพวกม็อคกลับมาไปแล้ว อชิตก็กระโดดลงมาจากกิ่งไม้ที่สูงเกือบสองเมตร อีตานั้นก็อีกคน คิดว่าตัวเองเป็นสไปเดอร์แมนหรือยังไงนะ ถึงต้องคอยกระโดดลงมาจากที่สูงๆ อยู่เรื่อย วันไหนตกลงมาคอหักตายฉันจะหัวเราะให้ฟันหน้าหักกระจุยกระจายเลย คอยดูเหอะ

อชิตยึดตัวขึ้นแล้วเดินมาหยุดตรงหน้าฉันพลางยกคิ้วกว่นประสาธ

"โง่!"

"นายมาได้ไงเนี่ย ไม่มีโรงเรียนให้ไปทำเวรหรือไง"

"เอิ่ม...ดูแปงครับ พอดีผมไม่ใช่ภารโรงอะครับ --" อชิคเกาหัวอย่างจนในคำตอบ

"ฉันไม่ได้หมายถึงแบบนั้น นักเรียนทุกคนก็มีเวรทำความสะอาดของตัวเองทั้งนั้น ฉันก็นึกว่านายเป็นเวรวันนี้ไง"

"เฮอะ ฉันเรียนจบมาได้เดือนกว่าแล้ว ไม่มีเวรทำความสะอาดที่ไหนทั้งนั้นแหละ"

งั้นเขาก็น่าจะอายุเยอะกว่าฉันสักสี่ห้าปีสินะ ฉันควรจะให้เกียรติเรียกเขาว่าลุงอชิคตี้มัยเนี่ย เขาจะได้ดูน่าเชื่อถือขึ้นมานะ

"จบแล้วทำไมไม่ไปทำงานอะ มาทำตัวผุๆ โผล่ๆ ตามฉันทำไม"

"ก็นี่แหละงานฉัน องค์กรฉันรับทำหน้าที่คุ้มครองคนที่เป็เป้าหมายของดอปเพลแกเกอร์ เหมือนพวกบอดีการ์ดไง เทตีชีมัยละ" ว่าแล้วก็ทำท่ากอดอก ยกนิ้วเสริมความเทของตัวเอง

"เออเนี่ย ฉันสงสัยอยู่อย่างนึงอะ แล้วนายแน่ใจได้ไงว่าแกเกอร์อะไรนั้นจะมาเอาร่างฉันไป เขาอาจจะออกมาที่นี่แค่เพื่อเที่ยวเล่นก็ได้"

"ไม่มีทาง ไม่ว่ายังไงดอปเพลแกเกอร์ทุกตัวก็ต้องการร่างใช้ มันก็เหมือนกับเด็กแรกเกิดที่ต้องกินนม ไม่มีทางที่จะเปลี่ยนใจมากินชีเรียล"

อึ่ลุ่มันเปรียบเทียบอะไรของมัน --^^

"เอางี้ง่ายๆ โลกคู่ขนานมันก็คล้ายกับนรกนะแหละ เธอว่านรกน่าอยู่มัยละ"

ถ้ามีแอร์ฉันก็น่าอยู่นะ -- ขึ้นบอกแบบนี้ได้โดนหมอนี่ส่งลงนรกจริงๆ แหงเลยแฮะ เจ็บไว้ดีกว่าเนอะ

"เลิกถามซอกแซกสักที ให้ฉันพูดจริงๆ ของฉันบ้าง ฟังแล้วจำไว้ซะ ถ้าเธอยังรุกร่างของตัวเองอยู่" อชิคทำหน้าที่เครียดกว่าเดิมสามเท่า ทำเอาฉันเครียดตามขึ้นมาทันที "ถ้ามีอะไรเกิดขึ้นเรียกฉันทันที เข้าใจนะ"

"อะ...อืม"

"แล้วก็จะให้ระวังพวกวิงซ์ไว้ด้วย พวกนั้นเป็นหน่วยที่กำจัดดอปเพลแกเกอร์กับคนต้นแบบพร้อมกันทีเดียวรวด"

"คนต้นแบบ? หมายถึงตัวฉันเนี่ยนะ"

"ในกรณีนี้ก็หมายถึงเธอแหละ ถ้าคนต้นแบบตาย ดอเฟลแกงเกอร์ก็จะหายไปด้วย เป็นวิธีจัดการของพวกมัน"

เหวอ เป็นกลุ่มที่ใครจะเหยียดหยาม จิตตกกับยัยเบอร์เกอร์อะไรนั่นไม่พอ ฉันยังต้องมากังวลว่าจะโดนพวกไกวิงซ์แซบฆ่าเมื่อไหร่อีกหรอ ลากฉันลงนรกไปเลยเหอะแบบนี้!

"ฉันมารับกลับบ้าน กลับได้หรือยัง"

"ยัง ฉันต้องซ้อมละครก่อน กลับตอนนี้ไม่ได้"

"กับอีแคบตันไม้ เธอจะซ้อมอะไรนักหนา -O-"

"ฉันไม่ได้เล่นเป็นต้นไม้สักหน่อย! นายจะไปไหนก็ไปเลย อีกหนึ่งชั่วโมงค่อยมารับฉัน"

"เออๆ งั้นฉันไปทำธุระก่อนแล้วกัน เธอจะไปไหนก็ไปซะ"

อชคิโบกมือไล่ฉัน ก่อนที่ตัวเขาเองจะเดินโตะเต้ไปตรงรั้วโรงเรียน มองซ้ายมองขวา เมื่อเห็นว่าไม่มีคนอื่นอยู่ตรงบริเวณนั้นนอกจากฉัน เขาก็ยกตัวกระโดดข้ามรั้วสูงเกือบเมตรออกไป

ฉันถอนหายใจพลางก้มหน้ากุมขมับตัวเอง เรื่องดอเฟลแกงเกอร์ เรื่องกลุ่มวิงซ์ เรื่องขโมยร่าง มันเกินจริงเกินไปที่จะเกิดขึ้นกับเด็กสาวยุคไซเบอร์นี่นา

เฮ้อ แต่คงจะไม่ใช่อะไรมากหรอกมั้ง อชคิก็อยู่ด้วยทั้งคน...

ฉันยกนาฬิกาข้อมือขึ้นมาดูก็พบว่าฉันอยู่ตรงนี้ได้เกือบสิบนาทีแล้ว ฉันจึงเดินผละออกมาจากที่เดิม จุดหมายคือหอประชุม จุดซ้อมละครที่นัดกับพวกม็อคเอาไว้

ทางที่ฉันเดินผ่านเป็นทางที่ปูด้วยกระเบื้องสีขาวล้วน ทั้งด้านซ้ายและขวาเป็นตู้ล็อกเกอร์ไว้เก็บของ ปกติจะไม่ค่อยมีคนเดินผ่านสักเท่าไร แต่ทว่า...

ติก ติก ติก

นอกจากฉันแล้ว เสียงฝีเท้ากลับรู้สึกเหมือนมีมากกว่าแค่คนเดียว ไม่ใช่แค่นั้น...ยังรู้สึกคล้ายกับว่ากำลังถูกจับตามองจากด้านหลัง ทว่าพอหัน

ไปมองก็พบแต่ทางโล่งๆ ไม่มีใครอยู่สักคน

ฉันมองไปรอบๆ อีกครั้ง หันซ้าย หันขวาเพื่อความมั่นใจ บางทีฉันอาจจะคิดไปเองก็ได้ ทางเดินตรงนี้เสี่ยงมันก้องจะตายไป

เออละ ใจเย็นๆ ไม่มีอะไรเกิดขึ้นทั้งนั้นลู่แปง

ถึงจะคิดแบบนั้น ฉันกลับรีบก้าวขาถึๆ เดินให้เร็วที่สุด

ตึก ตึก ตึก!

เฮือก ชะ...ซัดเลย!! พันธะร้ายคุณร้อยเปอร์เซ็นต์ มีคนเดินตามฉันมาอะ TAT

ถ้าเป็นภารโรงหรือนักเรียนคนอื่นก็ดีไป แล้วถ้าเกิดว่าไม่ใช่ แต่เป็นอย่างอื่นที่ไม่ใช่คน ฉันได้หวิดล้มหลังคาแตกแน่

มะ...ไม่เอา ไม่หันไปมองดีกว่า >_<

ฉันขอขาคด้วยความรวดเร็วจากเดินกลายเป็นวิ่งเหยาะๆ จากวิ่งเหยาะๆ เริ่มพัฒนาเป็นสปีระดับนักกีฬาวิ่งทีมชาติ วิ่งด้วยความเร็วทะลุล้านไมล์เพื่อไปให้ถึงหอประชุมอย่างเร่งด่วน

อีกนิดเดียว!!

อีกนิด...อีกนิด >_<

ปัง!!

สองมือฉันผลักประตูอย่างแรงจนบานพับทั้งสองข้างดีเข้ากับผนังทันทีที่เห็นภาพด้านใน ฉันก็แทบร้องว่าจนปากกลางยึดไปอยู่ตรงกลาง =()=

แว้กกก นี่มันงานแข่งเม้งรวมญาติพี่น้องเพื่อนพ่อชาวไอริชเรด (ชื่อโรงเรียน) หรือยังงั้นเนี่ย ทำไมถึงได้มีคนมาชุมนุมกันอย่างท่วมท้นแบบเน้~

"มาแล้วเธอลูแปง" ม็อคเดินมาชนาบข้างพลางกระซิบบ "คือว่า...พวกห้องอื่นเขาขอมาดูการซ้อมของพวกเราด้วยนะ"

นี่มันไม่ใช่การซ้อมทวิภพ เดอะ มิวสิคัลนะเพีย มากันเยอะเกินไปแล้วว TAT

"ไม่ต้องไปสนใจหรอก เธอทำตัวสบายๆ นะ"

โอ้ย คงจะสบายลงหรอกนะ ดูแต่ละคนสิ แค่ฉันเดินผ่านเฉยๆ ยัง

จ้องจนลูกตาจะหลุดออกมาติดหน้าฉันอยู่แล้ว ถ้าฉันไปแตะต้องขวัญใจ
พวกเธอเข้า ฉันไม่โดนถลกหนังหัวเลยหรือไง T_T

"จูเลียตมาแล้วนะ ดีเลยๆ ฉันจะได้บอกรายชื่อนักแสดงตัวหลักสักที"
มิลค์ที่กำลังยุ่งอยู่กับการเตรียมบทละครดึงฉันเข้าไปร่วมวงสนทนา ก่อน
จะเริ่มชี้จากฉันแล้วไล่ไปยังคนอื่นๆ ที่ยืนอ่านบท "นี่ดูแบ่งเป็นจูเลียต
ต้นหลิวเป็นโรสรายน์ ซัลเฟอร์เป็นเคาต์ปารีส ไฮยาโตะเป็นบาทหลวง
ต้นกล้าเป็นน้องชายของจูเลียต นาวาเป็นเพื่อนสนิทของโรมิโอ แล้วก็นั่น
ซีเอล พระเอกของเรื่อง..."

ฉันมองตามปลายนิ้วของมิลค์ที่ชี้ไปตรงมุมหนึ่ง วัตจากสายตาแล้ว
เขาคงจะตัวสูงพอๆ กับอซึก กำลังยืนอ่านอะไรสักอย่างแบบตั้งใจสุดๆ

วะ...โหวง *O* หล่อเวอร์แะะ ถึงจะยืนห่างฉันออกไปเกือบเมตร
แถมยังถือบทละครปิดหน้าจนเห็นแค่ดวงตาสีอำพันเข้มๆ กับเส้นผม
สีน้ำตาลเป็นธรรมชาติก็เถอะ แค่มองอยู่ห่างๆ ใจฉันก็เต้นเป็นเพลงซิมโฟนี
นำไปก่อนชาวบ้านชาวช่องแล้ว

ไม่มีใครเหมาะกับบทโรมิโอไปมากกว่าเขาคนนี้อีกแล้วละ *O*

"หืม?"

เหวอ เขาหันมาทางนี้อะ!

ฉันรีบยกมือขึ้นเกาหน้า ทำท่าขมก ขมไม้ ขมไฉ่ ขมหลังคา
ไปเรื่อยเปื่อย หางตาก็แอบเหลือบมองซีเอลว่าเขาเลิกหันมาทางฉันหรือยัง
ฮู้~ ค่อยยังชั่ว นายนั้นเลิกสงสัยสักที

"อืมมม วันนี้จะซ้อมบทไหนก่อนดีนะ ลองบทย่างๆ ก่อนดีมั้ย"

เนื่องจากจำนวนประชากรผู้ชมมีมากจนเกือบครึ่งหอประชุมเห็น
จะได้ เพื่อความสะดวกพวกเราจึงขึ้นมาซ้อมกันบนเวที

ถ้าถามฉันว่าจะซ้อมบทไหน ฉันจะรีบตอบทันทีเลยว่าเอาบทไหนก็ได้
ที่ฉันจะไม่ต้องเล่น

"ลองซ้อมฉากที่โรมิโอแอบเข้ามาหาจูเลียตดีมั๊ยม็อค ฉันชอบฉากนี้
อะ"

"อืม เอาฉากนี้ก็ได้" หลังจากที่สองพี่น้องตัดสินใจโดยไม่ถามความเห็น

ส่วนรวมเสร็จ แผลคนพี่หรือมือคก็ปรบมือสองทีเพื่อเรียกให้ทุกคนมารวมตัวกัน "เออละ! เดี่ยววันนี้จะซ้อมฉากสามของเรื่องนะ โรมิโอกับจูเลียตไปยืนกลางเวทีแล้วเปิดบทหน้าเจ็ดด้วย"

ฉันมองทุกคนที่กรีดกราดอย่างเหนื่อยๆ ในที่สุดก็เดินไปยืนบทจากไฮยาโตะ เพื่อนร่วมชั้นเรียนมาถือ ก่อนจะเดินไปหยุดตรงหน้าซีเอล

เราสองคนทำหน้าที่เนี่ยใส่ทั้งคู่ นับเป็นการผูกมิตรที่ดีเยี่ยม แฮ่ฮอ~

"เดี๋ยวฉันให้เวลาทวนบทหน้าที จากนั้นจะขอบทคีน โอเคนะ"

"ฮะ!"

จะบ้าเหอเธอ! ฉันคนนะไม่ใช่อาซิโม ให้อ่านแค่หน้าที่ ใครจะไปจำได้ แล้วดูบทฉันกับซีเอลสิ แตกต่างกันสุดพื้นโลก บทฉันยาวเป็นขบวนรถไฟ แต่ของหมอนั่นสั้นเท่าหลอดดูดน้ำ พวกนั้นคิดจะแกล้งฉันหรือไงกันเนี่ยย

"ลูแปงทำไมไม่อ่านบท สงสัยอะไรหรือเปล่า"

ฉันหันขวับไปทางฝั่งม็อค แทบจะเดินเอาบทไปแปะตรงหน้าเธอให้มันรู้แล้วรู้รอด พี่แกไม่รู้เลยหรือไม่ว่าบทฉันมันยาวขนาดไหน -*-

"ฉันให้เวลาหน้าที่จริงๆ นะ"

"...จ๋าๆ" แฮ่ ถึงจะบนไปก็เท่านั้น ฉันทำอะไรได้ชะที่ไหนละ

ฉันถอนหายใจเฮือก ก้มหน้าก้มตาอ่านบทที่ยาวเหยียดของตัวเองเอวาระ! อย่างน้อยได้สักประโยคก็ยังมี ไม่เสียหมา

"โอเคหน้าที่ ซีเอลพร้อมนะ!"

"อืม --"

ขวับ!

ฮะ...แฮ้ย เดี่ยวสิ ทำไมถามแต่ซีเอลคนเดียวละ แล้วฉันล่ะ ฉันยังไม่พร้อมเลยนะ! จู่ๆ ก็เอาบทไปแบบนี้...

"อะ ทุกคนประจำที่ๆ นับสามสิ่งแก็กชั่นนะ"

"ฉันสิ่งแก็กชั่นจริงๆ นะลูแปง --^" มิลค์หันมาเตือนฉัน เมื่อฉันเอาแต่ยืนขมวดคิ้วมองการกระทำที่ทุกคนทำเหมือนจะเอาแต่ประจบซีเอลอยู่อย่างเดียว

มีใครคิดจะถามฉันมั๊ยว่าฉันพร้อมหรือยัง!

"พร้อมนะ หนึ่ง สอง สาม แอ็กชั่น!"

"..."

"..."

"..."

ความเจียบสู่มไปทั่วทั้งบริเวณหลังจากที่มิลค์สั่งแอ็กชั่น สายตาทุกคนกำลังจับจ้องมาที่ฉัน ฉันยกมือกุมหน้าตัวเองอย่างเสียไม่ได้ ก็ได้ๆ ฉันจะพยายามนึกบทให้ออกแล้วกัน

"ไอ้ โรมิโอ โรมิโอ ไยท่านเป็นโรมิโอ เอ่อ ตัดขาดจากบิดา เปลี่ยนนาม...อ่า"

"พูดให้มันใจน้อยลงแปง"

มิลค์โบกมือในอากาศ ฉันแอบเบ้าปากถอนหายใจ ก่อนจะรอคำสั่งแอ็กชั่นอีกครั้ง

"ไอ้ โรมิโอ โรมิโอ ไยท่านเป็นโรมิโอ ตัดขาดจากบิดา เปลี่ยนนามท่านเถิด หรือถ้าทำไม่ได้..." ฉันยกมือขึ้นมาแตะหน้าผาก ฉันจะให้โรมิโอทำอะไรฉันต่อว่า TAT

"หรือถ้าทำไม่ได้เพียงปฏิญญารัก ข้าจะเลิกเป็นคาปูเล็ต" ม็อคแย้ง

"อ้อ ขอโทษทีๆ เอาใหม่อีกรอบนะ"

มิลค์พยักหน้าก่อนจะสั่งแอ็กชั่นอีกรอบ

"ไอ้ โรมิโอ โรมิโอ ไยท่านเป็นโรมิโอ ตัดขาดจากบิดา เปลี่ยนนามท่านเถิด หรือถ้าทำไม่ได้เพียงปฏิญญารัก ข้าจะเลิกเป็น..."

"คาปูเล็ตดูแปง จูเลียตอยู่ตระกูลคาปูเล็ต!"

"โหวงงงงงงงงงงงงง~"

ปัก

อ่า ใครปาชวดน้ำขึ้นมา ไร่มารยาทซะมดเลย!

"ดูแปง อย่าทำเล่นสิ" ม็อคยกมือกุมขมับ ฉันเองก็ได้แต่เกาหน้าอย่าง

จนใจ

ฉันไม่ได้ทำเล่นสักหน่อย ลองมาเป็นฉันดูมั๊ยละ บทยาวขนาดนั้น

ทำใบ 'ลู่เบง' คนนี้ต้องพบเจอกับเรื่องน่าหนักใจ น่าประหลาดใจ และน่าตกใจภายในเวลาไล่เลี่ยกันด้วย
ไม่ว่าจะเป็นเรื่องที่ยัยยจอมเป็นอย่างฉันทุกาเพื่อนๆ บังคับให้รับบทนางเอกละครเวที
ของงานวัฒนธรรมโรงเรียน TAT แล้วไหนจะเรื่องที่ฉันทุกาหน้าเหมือนฉันทุกาอย่างกับแคะ -*
รวมถึงเรื่องที่ 'อริศ' ชายหนุ่มปริศนาบุกเข้ามาในห้องฉันทุกาโดยพลการ พร้อมกับอ้างว่า
จะช่วยฉันทุกาฉันทุกาไม่ให้ถูกพวกดอพลกแก๊งเกอร์มาขโมยร่างเอาไปได้ >O<
ม... หมายความว่าคนหน้าเหมือนที่ฉันทุกาฉันทุกานี้ก็คือศัตรูตัวร้ายที่หมายจะเอาชีวิตฉันทุกาอยู่หรือนี่ย TOT
แถมพวกฉันทุกาฉันทุกายังเตือนอีกด้วยว่าให้ระวังองค์กรวิงซ์ (?) ที่แฝงตัวอยู่ในโรงเรียนเดียวกับฉันทุกาให้ดีๆ
เพราะคนกลุ่มนี้แหละที่เป็นผู้ช่วยของฟาแฟดปีศาจอะไรนั่นอยู่ และดูเหมือนว่าพวกต้องสงสัย
ที่น่าจะเป็นคนในองค์กรนั้นก็คือเป็น 'ซีเอส' พระเอกละครเวทีที่เล่นคู่กับฉันทุกาอีกต่างหาก
อ้ากกก อะไรมันจะดาร์กเพนตาซันฉันทุกาได้เล่นสลาหขนาดนี้!!! O_O

Jamsai Love Series

ISBN 978-616-06-0586-6

9

786160 605866

ราคา 189 บาท